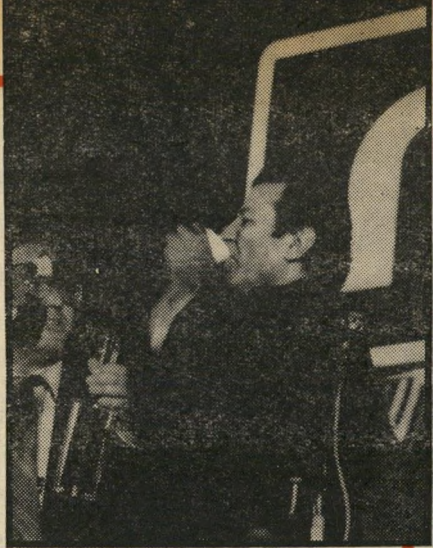

רבות באו לקבל את פני השלום - אבל ללא שמחה

"ככה מקבלים את השלום?"

מה זה? קראה בלומה שרטר, קשישה זהובת שיער שבאה לכיכר מלכי ישראל בגפה. "עברתי את כל המלחמות, עכשיו די, רוצים שלום, והנה סוף-סוף זה הגיע. אבל אין לי כבר כוח לרקוד". לצעירים יותר היה כוח, אבל הם לא רקדו. האירוע במוצאי-שבת האחרונה בכיכר מלכיים-ישראל חסר את הספונסניות, הצהלה האמיתית, הקפיצות לבריכה ואפי' לו הכרזות. 40 אלף אנשים באו לכיכר מלכיים-ישראל כדי לחזות בחינם בהופעה של יפה ירקוני, טוביה צפיר, אבנר גדיסי ואמ' נים אחרים שביטלו את הופעות מוצאי-השבת שלהם ובאו לכיכר לאירוע השלום.

"איזו חגיגה

מזרה"

מזל העם הדומם הועמדה סוללת צלמים, עיתונאים ואנשי טלוויזיה מגורי סים מרחבי העולם, חלקם ענדו עדיין על חום אות זיהוי של "מיבצע נאח" למרות שהמיבצע כבר תם וגשם. הם התכוננו לדווח לתחנות טלוויזיה רבות ברחבי ארה"ב, גרמניה והולנד על "הפגנת שלום אמיתית", כדברי כתב זר בהיר שיער. אך הפגנת השלום הפכה מופע אמנים.

"עם ישראל כבר שכח מה זה לשמח!" המשיכה בלומה שרטר, "איך אפשר להשוות את החגיגה הזאת למה שקרה לפני 32 שנים כאשר הוכרנו רישמית על-ידי המדינות בעולם? אז היו ריקודי הורה ברחובות, אנשים נישקו זה את זה מבלי שהכירו בכלל. כל השנים חשבתי: שימ' חנה כזו תהיה רק בחגיגת השלום, והנה אני כאן — ואיזו חגיגה מזרה!"

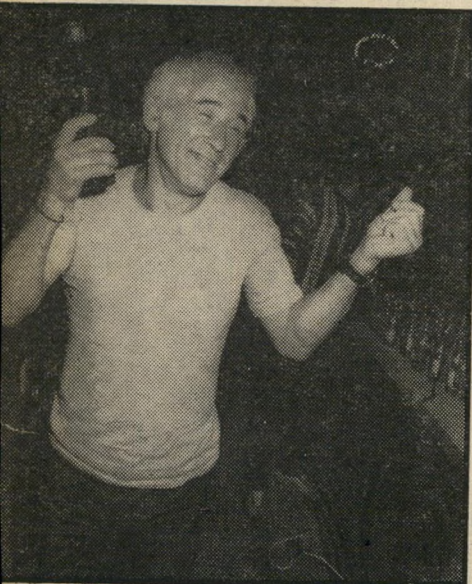
אייבי נתן, בבגדים כהים, עמד בצד הרבמה והיה מרוצה כשראה את המוני האנשים שבאו לכיכר, אך אפילו הוא נראה מאוכזב, כאשר ראה כמה עלובים ביטויי השימחה. "אני מקווה שאנשים לא יחפשו כישלון בהסכם השלום", אמר אייבי, "הרי בה אנשים פסימים היום, הם לא יודעים אם כל העסק יחזיק מעמד, מוכרחים לתת להם קצת אמון בשלום".

יהור דמארי (26) עוזרו של אייבי העביר לקהל גרות בשקים. אחר-כך פנה

לבית יתומים במצריים, למגן דוד אדום ולמימון ניתוח לבדואי מבאר שבע. אז התפרץ הקהל בקריאות נרגשות ונופף בדגלים בהתלהבות. במשך הערב נדמו הרבבות ולא הראו ביטויי לשימחה.

רגע בודד קבוצה בקהל ברגע בודד של התלהבות אמיתית. היה זה כאשר הכריזו כי אייבי נתן תרם מאות אלפי לירות למחלקת הילדים בתל השומר.

לכרזה המתוחה למרגלות הרבמה. על הרבמה היה כתוב: "השלום כבר אינו חלום". לגבי יוהר היה למישפט זה משמעות מיוחדת. רק לפני שש שנים, בעיצומה של מלחמת יום-הכיפורים הוא נלקח בשבי הסורי אחרי קרבות דמים על מוצב התרי-מון. הוא ישב בשבי הסורי, עבר עינויי תופת וכל תיקותיו היתה שצלמים זרים יבואו לצלם אותו. אז, כך קיווה, תתפרסם תמונתו ותהווה עבורו תעודת ביטוח. הוא ישב בכלא שמונה חודשים. היום הוא סטודנט, ועוזר לאייבי בכל מעשיו כשהוא מכיר בחשיבות השלום. במוצאי-שבת מתח יוהר את כרות השלום והעביר לקהל את גרות השלום. בשעה 10 כבו האורות בכיכר. מאות אנשים עמדו בדומיה כשגרות דולקים בידיהם, לזכר הרוגי המלחמות. השוטרים שהופקדו לשמור על הסדר גותרו באפס מעשה. איש לא השתולל. אחרי הכל, מכבי תל-אביב לא זכתה בגביע אירופה. בסך-הכל הולכים לחתום על הר שלום, הקהל הואיל בטובו להריע רק כאשר טוביה צפיר הודיע כי אייבי נתן תרם מאות אלפי לירות למטרות בריאות בישראל ובמצריים.

"העם הזה עוד לא עיכל מה זה שלום", אמרה עדה שרונה (23). "נדמה לי שהחגיגה האמיתית לא היתה הערב. ראינו אותה כשסאדאת בא לכאן עם יוזמת השלום שלו".

כולם באו לחגיגת השלום המזרה במוצאי שבת. אך המבוגרים והילדים לא הראו ביטויי שמחה אלא צפו בשקט במופע האמנים: "ראינו את החגיגה האמיתית של האנשים, כאשר אלי-סאדאת בא לכאן עם יוזמת השלום".

בקבוק לחיים מניף בני אמדור-סקי, אייבי (למעלה מימין): "מוכרחים לתת אמון בשלום".